

16. 11. 2006

ID: 44643

Poplatek Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami

Poplatek na činnost Úřadu pro dohled nad družstevními záložnami lze vyměřit jen z objemu těch vkladů, jež se v důsledku opatření regulujících činnost družstevní záložny nestaly pro vkladatele dočasně nebo trvale nedostupnými.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 Odo 1164/2004, ze dne 31.8.2006)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Z. f. d. z., proti žalovanému JUDr. P. Z., advokátu, jako správci konkursní podstaty úpadkyně D. d. z., o zaplacení částky 1.333.425,- Kč, vedené u Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 7 C 19/2004, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočky v Táboře ze dne 17. června 2004, č. j. 15 Co 233/2004-44, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Táboře rozsudkem ze dne 17. března 2004, č. j. 7 C 19/2004-18, zamítl žalobu, kterou se žalobce Úřad pro dohled nad d. z. (dále též jen „Úřad“) domáhal po žalovaném JUDr. P. Z., jako správci konkursní podstaty úpadkyně D. d. z., zaplacení částky 1.333.425,- Kč, představující poplatek na činnost žalobce ve smyslu § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb., o spořitelních a úvěrních družstvech a některých opatřeních s tím souvisejících a o doplnění zákona České národní rady č. [586/1992](#) Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně mělo jít (jak plyne ze žaloby) o poplatek za rok 2001 ve výši 828.680,- Kč, vzešlý z usnesení Poslanecké Sněmovny ze dne 23. ledna 2001, číslo 1389, dále o poplatek za rok 2002 ve výši 252.372,50 Kč, vzešlý z usnesení Poslanecké Sněmovny ze dne 14. prosince 2001, číslo 1970 a o poplatek za rok 2003 ve výši 252.372,50 Kč, vzešlý z usnesení Poslanecké Sněmovny ze dne 4. prosince 2002, číslo 211. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že poplatek, jehož úhrady se žalobce domáhá, není daní či poplatkem ve smyslu § 31 odst. 2 písm. d/ zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“) a uplatněný nárok tedy není pohledávkou za podstatou, kterou by bylo možné uplatnit vůči správci konkursní podstaty a uspokojit kdykoliv v průběhu konkursního řízení (vedeného na majetek úpadkyně na základě usnesení o prohlášení konkursu ze dne 19. ledna 2001, č. j. 12 K 184/2000-113, vydaného Krajským soudem v Českých Budějovicích).

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře rozsudkem ze dne 17. června 2004, č. j. 15 Co 233/2004-44, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, máje jeho závěry týkající se výkladu ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV za správné. Dále uvedl, že úvahami soudu prvního stupně o tom, zda dohledová činnost Úřadu probíhá i za trvání konkursu vedeného na majetek družstevní záložny (z nichž odvolací soud žádné konkrétní závěry neučinil), se s ohledem na výše uvedený závěr již nezabýval.

Žalobce podal proti rozsudku odvolacího soudu včasné dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 237 odst. 1 písm. c/ občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), namítaje, že je dán dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř., tedy že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Konkrétně dovolatel soudům nižších stupňů vytýká nesprávnost závěru, podle kterého poplatky na činnost Úřadu nelze podřadit pojmu „poplatku“ ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“). V této souvislosti dovolatel - s odkazem na ustanovení článku 79 odst. 1 Ústavy České republiky, ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. [87/1995](#) Sb. ve znění pozdějších předpisů a na ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. [219/2000](#) Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích - zdůrazňuje, že není organizační složkou státu, nýbrž správním úřadem ve formě právnické osoby veřejného práva. Hospodaření Úřadu je upraveno v ustanovení § 26 zákona č. [87/1995](#) Sb., z něž se podává, že poplatky na činnost Úřadu jsou „fundamentálním a primárním zdrojem“ jeho příjmů. Poplatky na činnost Úřadu, jež jsou družstevní záložny povinny (podle ustanovení § 26 odst. 2 zákona č. [87/1995](#) Sb.) platit Úřadu v zákonem stanovené výši a termínu jsou tedy - pokračuje dovolatel - základním a zákonem stanoveným zdrojem příjmové kapitoly rozpočtu Úřadu.

Z ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. je zřejmé, že poplatek na činnost Úřadu jsou povinny platit všechny družstevní záložny. Jde tedy o poplatkovou povinnost uloženou zákonem, který vymezuje i splatnost poplatku (do 31. ledna roku, na který je poplatek stanoven - tzv. „následujícího roku“). Poplatky na „následující rok“ se stanoví ve vazbě na výši vkladů, které jsou u příslušné družstevní záložny vedeny k určitému datu běžného roku (tj. roku „předcházejícího“ roku „následujícímu“). Smyslem této úpravy je ve vazbě na výši vkladů vedených u družstevní záložny a na náklady na činnost Úřadu předpokládané v následujícím rozpočtovém roce stanovit procentní sazbu, která bude determinovat příjmy Úřadu v následujícím rozpočtovém roce. Proto je stanovení procentní sazby úzce spojeno se schvalováním rozpočtu Úřadu na následující rozpočtový rok. Při stanovení procentní sazby, na základě které budou stanoveny poplatky, jež jsou jednotlivé družstevní záložny povinny platit Úřadu, se vychází z objemu vkladů uložených u družstevních záložny v období předcházejícím konkrétnímu rozpočtovému roku. Vzhledem ke značné míře variability vývoje vkladů uložených u družstevních záložny v rozpočtovém roce (a s tím spojenou obtížnou predikovatelností jejich vývoje) musí být výpočet výše poplatku založen na exaktně kvantifikovatelných údajích, jimiž jsou právě údaje z období, které předcházelo rozpočtovému (slovy zákona „následujícímu“) roku. Logika této úpravy spočívá podle dovolatele v předpokladu, že rozpočet Úřadu bude Poslaneckou Sněmovnou projednán a schválen (včetně výše procentní sazby) v období, které předchází konkrétnímu rozpočtovému roku, aby bylo nejpozději k 1. lednu předmětného rozpočtového roku zřejmé, z jakého rozpočtu bude Úřad při svém hospodaření vycházet. Zákon tedy v daném případě stanoví, že „výši poplatků stanoví na návrh Úřadu Poslanecká Sněmovna“. Datum přijetí usnesení Poslanecké Sněmovny, kterým se stanoví výše poplatku, je zároveň i okamžikem vzniku pohledávky Úřadu, splatné k 31. lednu rozpočtového roku.

Společným rysem pohledávek taxativně vypočtených v ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV je, že jde o pohledávky, které primárně nejsou důsledkem právních úkonů úpadce, ale vyplývají z norem veřejnoprávní povahy. Jde tedy o pohledávky, jejichž vznik není závislý na svobodném volním uvážení plátce, nýbrž je důsledkem splnění podmínek předvídaných v hypotéze právní normy a s tím souvisejícím vznikem povinnosti jednat způsobem uvedeným v dispozici příslušné právní normy. Zároveň jde o pohledávku, které neodpovídá žádné konkrétní a ekvivalentní protiplnění ze strany oprávněného. Poplatek na činnost Úřadu - uzavírá dovolatel - má tedy veškeré typické znaky veřejnoprávní platby uložené soukromoprávnímu subjektu za účelem financování činnosti ve veřejném zájmu, zajišťované státním orgánem. Úřad jako nositel a vykonavatel státní moci (moci výkonné) je tedy zcela veřejnoprávním subjektem, který zajišťuje výkon dohledu nad sektorem družstevního peněžnictví, jehož financování zákonodárce založil na přímé vazbě mezi povinným (plátcem poplatku) a oprávněným (příjemcem poplatku - Úřadem). Subjekty, nad nimiž Úřad vykonává dohled, se tedy přímo podílí na financování činnosti správního úřadu, aniž by tomuto financování předcházela dřívější agregace peněžních prostředků ve státním rozpočtu a jejich následná distribuce mezi nositele a vykonavatele státní moci prostřednictvím rozpočtových kapitol státního rozpočtu. Obecným znakem pohledávek uvedených v ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV je tedy jejich „nedobrovolnost“ a „veřejnoprávnost“.

Dovolatel pak má za prokázané, že poplatek na činnost Úřadu je nutno podřadit pojmu „poplatku“ obsaženému v ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV. Ze skutečnosti, že poplatky hrazené družstevními záložnami jsou přímo určeny do příjmové stránky rozpočtu Úřadu, opak podle dovolatele dovodit nelze. Taková okolnost totiž nemá „žádný zásadní vliv“ na veřejnoprávní povahu tohoto poplatku. Příjemcem poplatku je nositel veřejné (exekutivní) moci, správní úřad zřízený z vůle státu, jehož jedinou činností je zajišťovat státní dohled a věci s tím související. Financování tohoto veřejnoprávního subjektu (správního úřadu), je založeno na poplatkové povinnosti čistě veřejnoprávní povahy. Poplatky hrazené Úřadu tedy mají přímou souvztáznost s činností státu, který prostřednictvím Úřadu zajišťuje výkon dohledové činnosti sektoru družstevního peněžnictví (§ 23 odst. 1 zákona č. [87/1995](#) Sb.). Dovolatel poukazuje na to, že k obdobnému závěru dospěl i Městský soud v Brně, jenž v (dosud nepravomocném) rozsudku ze dne 5. února 2004, č. j. 53 C 153/2003-42, uložil žalovanému správci konkursní podstaty poplatek na činnost Úřadu uhradit, mimo jiné i s odůvodněním, že „společným znakem daní, poplatků a cel je, že jsou předepsány a vybírány veřejnoprávními subjekty“ a že „dohledová činnost probíhá i v období, kdy záložna je v konkursu“.

Pohledávka Úřadu z titulu poplatku na činnost Úřadu, která vznikla po prohlášení konkursu (pohledávka za podstatou), je svou povahou pohledávkou nekonkursní, a to právě proto, že vznikla až po prohlášení konkursu. Na uspokojení této pohledávky má věřitel právo kdykoli za trvání konkursu a odmítne-li ji správce konkursní podstaty uhradit, neboť ji neuznává, má věřitel právo domáhat se žalobou podanou vůči správci konkursní podstaty jejího zaplacení (potud dovolatel odkazuje na dílo Zelenka, J. - Maršíková, J.: Zákon o konkursu a vyrovnání a předpisy související - komentář, 2. vydání, Praha, Linde 2002, str. 776).

Dovolatel dále uvádí, že podle normativní věty uvedené v ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. [87/1995](#) Sb. in fine podléhají družstevní záložny dohledu Úřadu od svého založení až do zániku (tj. do výmazu z obchodního rejstříku). Je tedy zřejmé, že dohledu Úřadu podléhají družstevní záložny i v likvidaci (vstupem do likvidace zaniká podle § 2 odst.

5 zákona č. [87/1995](#) Sb. povolení působit jako družstevní záložna). Ačkoli je tedy v průběhu konkursního řízení činnost správce konkursní podstaty podrobena zejména dohledové činnosti soudu a věřitelského výboru, přetrvává dohledová činnost Úřadu i za trvání konkursu. Jinak by totiž např. nebylo možné odejmout družstevní záložně, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs, povolení působit jako družstevní záložna (ve správním řízení, které je projevem dohledové činnosti Úřadu), nebylo by možné odmítnout záložnou vybraného auditora (§ 8a zákona č. [87/1995](#) Sb.), posuzovat odbornou způsobilost a bezúhonnost osob navržených do volených orgánů družstevní záložny (§ 7 odst. 8 zákona č. [87/1995](#) Sb.) ani provádět další činnosti při výkonu dohledu. Nelze též pominout přímé oprávnění Úřadu vůči správci konkursní podstaty, jemuž může Úřad uložit svolání členské schůze (§ 5a odst. 4 zákona č. [87/1995](#) Sb.). Odtud dovolatel uzavírá, že dohledová činnost Úřad přetrvává i v průběhu konkursu, ač je do značné míry ovlivněna faktickým stavem věci, a to i proto, že s prohlášením konkursu není přímo spojeno ukončení činnosti podniku družstevní záložny (§ 18a odst. 2 ZKV). Na povinnost platit poplatek na činnost Úřadu nemá tedy žádný vliv rozsah reálně prováděného dohledu nad konkrétním subjektem, jemuž je tato povinnost zákonem uložena. Zejména je podle dovolatele třeba zdůraznit, že z platné právní úpravy nelze dovodit zánik poplatkové povinnosti družstevní záložny při prohlášení konkursu na její majetek a výše poplatku není vázána na míru prováděného dohledu. Nelze tedy nijak zvrátit důsledky normativní věty stanovící, že družstevní záložny podléhají dohledu od založení do zániku.

Konečně dovolatel tvrdí, že v daném případě byl napadený rozsudek zřejmě vydán věcně nepříslušným soudem a je tak dán i dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. (jímž lze namítat, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci). Jak totiž vyplývá z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. května 2004 (jde o usnesení č. j. Ncp 460/2004-13), jsou k projednání věci v prvním stupni příslušné krajské soudy, jelikož jde ve smyslu § 9 odst. 3 písm. t/ o. s. ř. o spor vyvolaný konkursem. Úřad sám má za to, že v prvním stupni je dána věcná příslušnost okresního soudu, tento jeho názor (potvrzený i usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 26. února 2003 /jde o usnesení č. j. Ncp 1829/2002-17/) je však v rozporu s označeným usnesením Vrchního soudu v Praze.

Dovolatel proto požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

V průběhu dovolacího řízení Úřad zanikl (k 1. dubnu 2006), a to na základě bodu 3., článku XV., části šesté, zákona č. [57/2006](#) Sb., o změně zákonů v souvislosti se sjednocením dohledu nad finančním trhem. Podle bodu 6. článku XV., části šesté, zákona č. [57/2006](#) Sb. pak k 1. dubnu 2006 přešly pohledávky Úřadu na Zajišťovací fond družstevních záložen. Jak se dále podává z dikce bodu 7., článku XV., části šesté, zákona č. [57/2006](#) Sb., ke stejnému datu se Zajišťovací fond družstevních záložen stal ze zákona (aniž by o tom bylo nutno vydávat jakékoli rozhodnutí, včetně rozhodnutí podle § 107 o. s. ř.) procesním nástupcem Úřadu v řízeních, v nichž Úřad uplatňoval své pohledávky. Nejvyšší soud proto od 1. dubna 2006 jednal jako s dovolatelem bez dalšího se Z. f. d. z.

Nejvyšší soud shledává dovolání přípustným podle § 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř., a to pro posouzení otázky, zda poplatek vybíraný podle § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. je vůči družstevní záložně uplatnitelný i za trvání konkursu vedeného na její majetek a jakým způsobem.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (a se zřetelem ke způsobu, jímž byla založena přípustnost dovolání, ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Podle ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV ve znění účinném v době prohlášení konkursu na majetek družstevní záložny (19. ledna 2001), pohledávkami za podstatou, pokud vznikly po prohlášení konkursu, jsou i daně, poplatky, pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a pojistné na veřejné zdravotní pojištění.

Přestože byl zákon o konkursu a vyrovnání od uvedené doby několikrát novelizován, uvedené ustanovení nedoznalo změn do současné doby.

Vzhledem k tomu, že dovolatel se domáhá úhrady poplatku na činnost Úřadu za roky 2001 až 2003 včetně, Pro posouzení předpokladů vzniku tohoto nároku je rozhodné znění § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. ve znění zákona č. [100/2000](#) Sb.

Do vydání napadeného rozhodnutí byl sice uvedený zákon dále novelizován (zákony č. [406/2001](#) Sb., č. [212/2002](#) Sb., č. [257/2004](#) Sb. a č. [280/2004](#) Sb.), dikce označeného ustanovení však doznala změny pouze novelou provedenou posledně označeným zákonem, (i to jen stanovením maximální hranice procentní sazby, jež mohla být určena Poslaneckou sněmovnou), přičemž změna zákona účinná od 1. května 2004 se poplatků za roky 2001 až 2003 netýkala.

Podle ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění platilo, že všechny družstevní záložny jsou povinny platit roční poplatek na činnost Úřadu. Výši ročního poplatku na následující rok stanoví při schvalování rozpočtu Úřadu Poslanecká sněmovna na návrh Úřadu procentní sazbou z objemu všech vkladů vedených u družstevní záložny ke dni 30. června běžného roku. Poplatek je družstevní záložna povinna zaplatit nejpozději do 31. ledna následujícího roku.

Ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění pak v poslední větě určovalo, že družstevní záložny podléhají dohledu od svého založení do zániku.

Nejvyšší soud především souhlasí s dovolatelem v názoru, že datum přijetí usnesení Poslanecké Sněmovny, kterým se stanoví výše poplatku, je zároveň i okamžikem vzniku pohledávky Úřadu. Odtud ovšem také plyne, že byť je uvedený poplatek pojímán jako poplatek roční, zákon nepředpokládá, že by jej bylo možné vymáhat jen za část období, které svou platbou pokrývá. Jinak řečeno, vymezí-li Poslanecká sněmovna (příslušnou procentní sazbou) výši ročního poplatku na následující rok, není důvodem ke snížení poplatku nebo k vrácení jeho části skutečnost, že v průběhu následujícího roku družstevní záložna zanikla.

Vzhledem k tomu, že i poplatek za rok 2001 byl stanoven rozhodnutím Poslanecké Sněmovny vydaným po prohlášení konkursu na majetek družstevní záložny (23 ledna 2001), a k případnému vzniku pohledávky vůči úpadkyni tak došlo po prohlášení konkursu, je odtud zřejmé, že k uspokojení takové pohledávky (jakož i pohledávek z titulu poplatku na činnost Úřadu za rok 2002 a 2003) by v průběhu konkursu vedeného na majetek úpadkyně mohlo dojít, jen kdyby šlo o některou z pohledávek vypočtených v § 31 odst. 1 ZKV. Jelikož je zjevné, že nejde o nárok na vyloučení věci z podstaty podle § 19 odst. 2 ZKV, o pohledávky za podstatou uvedené v § 31 odst. 2 ZKV pod jinými písmeny než pod písmenem d/, ani o nárok na oddělené uspokojení podle § 28 ZKV či o pracovní nárok podle § 31 odst. 3 ZKV, byla činnost soudů nižších stupňů správně zaměřena k posouzení otázky, zda jde o pohledávku za podstatou podle § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV.

Podle přesvědčení Nejvyššího soudu pak podstata sporu netkví v tom, zda Úřad je oprávněn vykonávat dohled (být v míře omezené účinky prohlášení konkursu) nad činností družstevní záložny i po dobu trvání konkursu na její majetek (zde má Nejvyšší soud ve shodě s přílehlavou argumentací dovolatele a výslovnou dikcí § 22 odst. 2 poslední věty zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění za to, že takový dohled Úřadu přísluší), nýbrž v tom, zda povinnost platit takový poplatek má družstevní záložna, která je v úpadku.

Prostý poukaz dovolatele na to, že přísluší-li Úřadu dohled nad činností družstevní záložny i v průběhu konkursu vedeného na majetek družstevní záložny (až do jejího zániku), musí mu nutně náležet i poplatek na tuto činnost, na tuto otázku podle přesvědčení Nejvyššího soudu odpověď nedává.

Jak plyne z dikce § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění, poplatek, k jehož úhradě je ta která družstevní záložna povinna, se po stanovení příslušné procentní sazby Poslaneckou Sněmovnou vypočte z „objemu všech vkladů“ vedených u družstevní záložny ke dni 30. června běžného roku.

Nevysloveným - leč podle Nejvyššího soudu nutným - předpokladem takového postupu je ovšem skutečnost, že jde o vklady, které se u družstevní záložny nacházejí v důsledku dobrovolného rozhodnutí vkladatelů a nikoli o vklady, jež se pro vkladatele staly dočasně nebo trvale nedostupnými na základě opatření přijatých v důsledku nedostatečné likvidity družstevní záložny. Typickým příkladem takové situace je právě konkurs prohlášený na majetek družstevní záložny. Je zjevné, že člen družstevní záložny, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs, neponechává svůj vklad po prohlášení konkursu v družstevní záložně z vlastní vůle (takový úsudek by odporoval obecné lidské zkušenosti), nýbrž proto, že jinak než prostřednictvím postupů předjímaných ustanovením § 20 a násl. zákona o konkursu a vyrovnání (a v konečném důsledku pak prostřednictvím rozvrhového usnesení) nemůže za trvání konkursu docílit byť i jen částečného uspokojení pohledávky, jež mu z vkladového vztahu vzešla. Uvedené platí bez zřetele k tomu, zda takový vklad je (do jisté míry) pojištěn.

Smyslem zřízení Úřadu nepochybně bylo prostřednictvím jeho dohledové činnosti předejít úpadkům družstevních záložen. Tam, kde se přes veškeré úsilí, jež po Úřadu bylo možné spravedlivě požadovat, družstevní záložna přesto

ocitla v úpadku (deklarovaném prohlášením konkursu na její majetek), by bylo v hrubém rozporu s účelem zákonné úpravy vykládat příslušná ustanovení zákona č. [87/1995](#) Sb. (a z nich plynoucí činnost Úřadu) způsobem, jenž by v průběhu konkursu vedeného na majetek družstevní záložny úpadek družstevní záložny prohluboval a míru uspokojení konkursních věřitelů s vkladovými pohledávkami dále snižoval.

Míru absurdity výkladu, jenž by vedl k závěru, že družstevní záložna má povinnost platit Úřadu poplatků podle § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění i za trvání konkursu, lze doložit poukazem na to, že v průběhu konkursu by byl takto poplatek vyměřován i z částek (z objemu vkladů), jež s ohledem na zjištěný rozsah majetku konkursní podstaty určeného k uspokojení konkursních věřitelů nebudou nikdy uspokojeny. Logikou věci je totiž dáno, že „objemem vkladů vedených u družstevní záložny“ se rozumí objem „vkladových pohledávek“ vedených u družstevní záložny a nikoli konkrétní suma peněz, kterou má družstevní záložna k uvedenému datu na uspokojení těchto vkladů skutečně k dispozici. Jinak řečeno, pokud podle údajů k 30. červnu běžného roku, objem „vkladových pohledávek“ vedených u družstevní záložny, která je v konkursu, bude činit 10 mil. Kč a zjištěný majetek konkursní podstaty družstevní záložny bude mít hodnotu 1 mil. Kč, bude (podle logiky, z níž vychází dovolatel) družstevní záložně za každý další rok trvání konkursu vyměřován poplatek na činnost úřadu z částky 10 mil. Kč.

Nejvyšší soud tudíž shledává ústavně konformním takový výklad ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění, podle kterého lze poplatek na činnost Úřadu vyměřit jen z objemu těch vkladů, jež se v důsledku opatření regulujících činnost družstevní záložny nestaly pro vkladatele dočasně nebo trvale nedostupnými. Mezi taková opatření přitom řadí i prohlášení konkursu na majetek družstevní záložny a uzavírá, že po dobu trvání konkursu na její majetek družstevní záložně poplatková povinnost podle ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění nevzniká.

Tento závěr pak činí nadbytečnými úvahy o tom, zda poplatek ve smyslu ustanovení § 26 odst. 3 zákona č. [87/1995](#) Sb. v rozhodném znění je poplatkem ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 písm. d/ ZKV. Dovolatel totiž ve světle předestřených úvah vůči úpadykyni z uvedeného titulu žádnou pohledávku (natož pohledávku za podstatou) nemá.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tudíž ve svém výsledku správné.

K otázce možné vady řízení spočívající v tom, že o věci rozhodoval věcně nepřislušný soud, Nejvyšší soud s odkazem na závěry, jež formuloval v rozsudku uveřejněném pod číslem 27/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek uvádí, že spor o pravost nebo výši pohledávky za podstatou není sporem vyvolaným konkursem, takže k jeho projednání a rozhodnutí je věcně příslušný soud, jenž by o věci rozhodoval, kdyby konkursu nebylo. Takovým soudem je v daném případě okresní soud a dovolací důvod dle § 241a odst. 2 písm. a/ o. s. ř. tak rovněž dán není.

Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243b odst. 2 a 6 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)